

have et faa ansvarfuldt Sverv eller Bestilling at varetage, ogsaa kunne faae lidt mere derfor. Den Mand, jeg henviser til, har angivet, at han i sin Tid har indleveret et Forslag — jeg antager, at det er til Ministeriet, — om, hvorvidt Forholdet ikke muligen kunde blive saaledes ordnet, at hver af disse Maend kunde faae en forhøjet Indtægt af 35 Rd. aarlig. Det maa dog siges, at et saadant Forslag er meget beskedent; men denne Mand mener dog, at det ikke vilde hjælpe disse Folk saa lidt, hvis de kunde faae saameget mere, end de for Tiden have. Han henlede desuden Opmærksomheden paa, at det kunde være passende, om Forholdet forandrede saaledes, at der kom til at svares forholdsvis mindre Afgift af de mindre Skibe og forholdsvis større Afgift af de større Skibe, end det nu er Tilfældet; thi han gaar ud fra, at Godserne vel ere af Betydning for de mindre Skibe, men at de ere aldeles uundværlige for de større, og han tror, at det vilde være billigt og rigtigt, om de større Skibe kom til at svare noget Mere for Løsningen og de mindre noget Mindre. Jeg skulde altsaa meget indstændig henstille til den høitærede Marineminister, om der ikke kunde gjøres Noget i den Sag til Fordel for disse Folk. Det andet Punkt, jeg skal tillade mig at omtale, angaar en anden Sag, som dog staar i nogen Berøring med denne. Der har længe været sølt Savn derved, at der ikke er nogen Telegraf ved Nørvig. Der, hvor Indseilingen er forbi Nørvig til alle Isøfjordens Stæder, passerer der aarlig mellem 16 og 1800 Skibe. Det er vel sandt, at der nu er kommet en Telegraf til Nyhøbing paa Sjælland, men ved en og anden Leilighed er der dog Trang til at faae hurtigt Bud til et eller andet Sted, hvilket imidlertid nu ikke kan ske saa hurtig, som det mangen Gang kunde være ønskeligt og nødvendigt; thi der gaar dog altid en 3—4 Timer med for at faae Bud fra Nørvig til Nyhøbing, da der er en Mil frem og en Mil tilbage. Jeg tror derfor, at det vil være nyttigt og tidsvarende, om det Løb sig gjøres at anlægge en Telegraf fra Nørvig til Nyhøbing. Jeg vil altsaa meget indtrængende henstille til den høitærede Finantsminister, om han ikke vil tage det Spørgsmaal under alvorlig Overveelse, hvorvidt det maatte være muligt, at der, om end ikke i den allernærmeste saa dog i en nær Fremtid, kunde blive anlagt en Telegraf paa dette Sted. Man vil maaske spørge, om en saadan Telegraf kan betale sig. Dertil kan jeg ikke svare Noget, thi det forstaaer jeg mig ikke paa; men saa Meget kan jeg dog svare, at i det Tilfælde, at man maatte indse, at det er nyttigt for Handel og Søfart at anlægge en Telegraf der, tror jeg ikke, at der fra Statens Side bør spares en saa ringe Udgift, som denne dog vil være, naar man kan gjøre nogen Gavn dermed. Med disse Ord skal jeg anbefale Sagen til den høitærede Minister.

Justitsministeren: Ved Forhandlingen i det andet Thing var jeg forhindret fra at overvære Forhandlingerne her over Finantslovsforslaget saavel den første Dag som den største Del af Dagen igaar. Efter hvad jeg har erfaret af de Referater af de stedfødne Forhandlinger, der ere komne til min Kundskab, er der ikke i min Fraværelse paa den første Dag foresaldet Noget, der kunde indeholde nogen Opfordring for Justitsministeren til at tage Ordet; der blev vel gjort nogle almindelige Bemærkninger om Optagelsen af offentlige Stiftelser paa Finantsloven, men Bemærkningerne vare holdte i en saa stor Almindelighed, at jeg saa meget mindre finder Anledning til at indbegaa dem paa dette Standpunkt; naar de komme til at foreligge i en mere formuleret Skikkelse, og de almindelige Betragtninger udtrykkes i bestemte Forslag, vil der være Anledning for Justitsministeren til at udtale og hævde sin Anskuelse, og jeg skal da tilvisse ikke holde mig tilbage fra at fremsætte, hvad jeg anser for rigtigt med Hensyn til disse Spørgsmaal. Derimod er der, fornemmelig i Mødet igaar, fra enkelte ærede Medlemmers Side fremsørt nogle Bemærkninger om Forhold, der vedrøre Justitsministeriet. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgfreds (Frederiksen), der jo har den Anskuelse, at der under Finantslovens 1ste Behandling er Anledning til at tale om alt Muligt, mente ogsaa, at det kunde være hensigtsmæssigt at henlede Opmærksomheden paa Apothekervæsenet. Det kunde synes, at denne Sag just ikke har nogen sær finantseel Karakter, men ikke desto mindre fandt dog den ærede Rigsdagsmand en Side af Sagen, der maaske kunde siges at være af en vis finantseel Betydning. Han udtalte nemlig blandt andet, at hvis man ikke af anden Grund kunde føle sig opfordret til fra Regeringens Side at være mere liberal ved Meddelelsen af Apothekerbevillinger, burde man være det af Hensyn til Statskassen. Jeg vil nu tillade mig at forment, at det vilde være saare uheldigt og urigtigt, om dette Hensyn kom til at spille nogen Rolle ved Afgjørelsen af den Slags Spørgsmaal; saa meget mere uheldigt vilde det være, som den finantsele Interesse, denne Sag kan have for Statskassen, er saa godt som slet ingen. Det ærede Medlem ved vel nok, at de Rekognitioner, der tidligere have været betalte for Meddelelsen af Apothekerbevilling, ere bortfaldne siden 1862, saa at den eneste Interesse for Statskassen ved Meddelelsen af saadanne Bevillinger nu er det almindelige Bevillingsgebyr, nemlig nogle og tredive Rigsdaler for hver Apothekerbevilling. Den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) udtalte forøvrigt, idet han sluttede sig til den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgfreds, at dette Spørgsmaal er et stort Samfundsspørgsmaal. Jeg tror, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den